

Началникътъ остана загледанъ подиръ Желѣзка: немо да се нарадва на спретнатостта му, на държането му.

... Младостъ, умъ и храбростъ! Идеалъ! Ако тоя мо върви все така, — мислѣше началникътъ, може да се очаква венецъ отъ него. И драго му стана, че въ неговата бо бѣше излѣкуванъ Желѣзко... Едно не съобразихъ, — си началника: — Трѣбваше да строя оздравялитѣ и преди зам нето на Желѣзка да имъ го посочи за примѣръ. Нашитѣ ници се нуждаятъ отъ примѣра на достойнитѣ.

Много ранени бѣха минали презъ болницата, но като лѣзко той не помни. Смѣлостта му: първи да влѣзе въ налото отдѣление и да насърдчи и други да отидатъ въ онова, което бѣ чулъ за държането му на фронта, сега много ясно. И разбра каква поука би се дало на другитѣ.

Ядоса се на себе си, че късно се съти за това. Дой на умъ да поправи грѣшката си. Надникна презъ прозор върне Желѣзка. Ала Желѣзко бѣше извилъ въ друга Късно бѣше.

Желѣзко не подозираше какво занимава въ този миг чалника на болницата. Той бѣше изненаданъ отъ повикване въ военното училище и бързаше да се яви тамъ.

... Офицеръ! — повтаряше въ ума си. Да стегна ланъ, да сложа оная шашка и да блеснатъ еполетитѣ на Па ония чизми: лѣснати, високи — ще хвъркамъ, а не ще А когато поведе ротата си — нека тогава неприятельтъ предъ мене!

Желѣзко преживѣваше онава, което изпитва малкото въ гнѣздо, кога се готви да излети. Той чувствуваше което изпълняше детската му душа предъ голѣмъ празникъ бащинъ домъ: когато се запали кандилото предъ икономъ Сребърната камбана зазвѣни да възвести святия день. Мо върва изпълняха гърдитѣ му. И безъ да знае защо, дойде умъ: де да сж сега баща му и майка му да го видятъ!

— Доста притеглихъ, но нали надѣлѣхъ! Хубаво е, човѣкъ успѣе!

И пожела да събере другаритѣ си и да имъ разка труда и доброто всѣкога сполучаватъ.